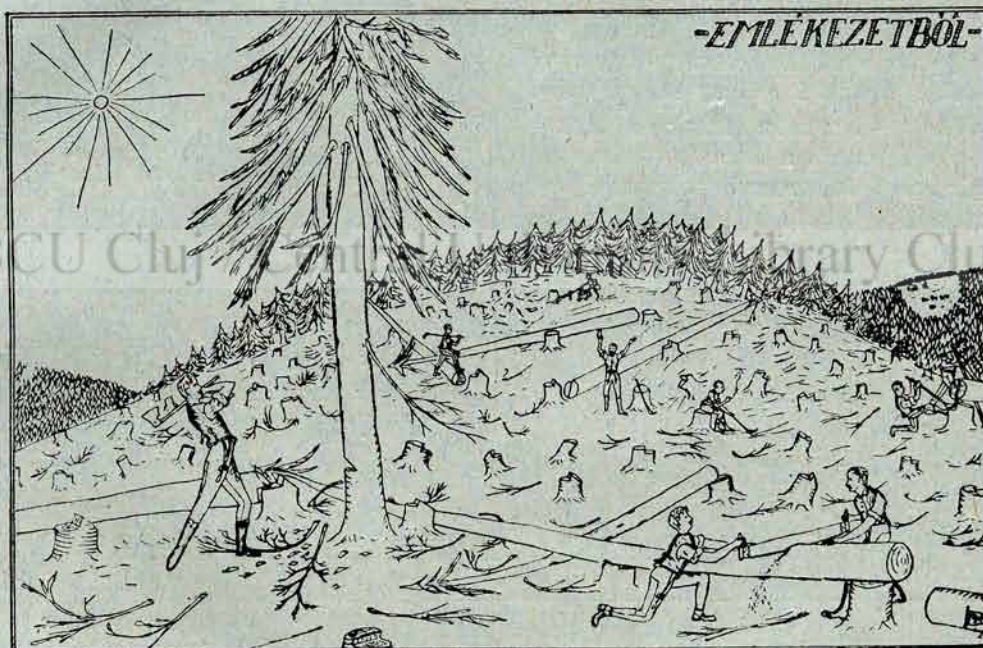

UJ CIMBORA

KÉPES GYERMEK LAP

Kivágják a székely erdőt.

A Székelyudvarhely-Odorheiu-n 1936. áprilisában, az Uj Cimbora által rendezett nagy rajzversenyen I díjat nyert rajz. Készítette: Ambrus Gergely román. kath. főgimn. IV. o. t.

V. ÉVFOLYAM
30. szám.

1937. OKTÓBER
20.

MEGJELENIK HAVONTA HÁROMSZOR - SZERKESZTI: FERENCZY LÁSZLÓ MARCELLA
SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: CLUJ, STR. BARON L. POP No. 5. - TELEFON: 18-87.

Hogy írjuk?

aggodalom, aggódik,
 agyalágyult = féleszű, gyengeelméjű,
 agyba-főbe (pl. valakit agyba-főbe verni),
 agyon — igekötő, az igével mindig egybe-
 írjuk, pl. agyonlő, agyonüt, agyoncsap.

Kertészkedjünk kis cimborák.

Kis kertünkben itt-ott hervadnak már a virágok. Egy napon bizony arra öbredünk, hogy dér üli meg a kertet.

No, még most iskolai időben is szentelhetek néhány percet a virágaitoknak. Ebéd után a jó napsütésben, amikor a magvak szedése is a legalkalmasabb, szétnéztek gondosan, melyik mag érett meg újabban. Mert még ugyanannak a virágnak a magvai sem egyszerre érnek.

A magvakat — ezt már írtuk nektek — gondosan kell szárítani, a leszedett magvakat nem kell mindjárt kibontani tokjukból (pl. petunia, verbéna, árvácska stb.), hanem a tokkal együtt nyitott dobozokba rakjuk őket s még 3–4 napon keresztül a napra tesszük, hogy jól megérjenek s a magvak maguktól kiperogjenek.

Egy másik szép napfényes délben, mikor megint van időtök, akkor aztán kipergetitek a magvakat.

Érdekes apróságok.

Abesszíniában az esernyőnek más rendeltetése van, mint nálunk. Ott az esernyő a tekintély és méltóság jelvénye. Ezért éjjel-nappal, esős és száraz időben viselik azok, akiket magas méltóságuknál fogva megillet. Az olasz uralom óta ez a szokás nem veszített jelentőségéből, ezért az olaszok sok esernyőt tudnak a különös szokás következtében eladni Abesszíniában.

Berlin egyik sporttelepén világító labdát használtak szabadjáték alkalmával. A világítófestékkel bekent labda a sötétség leszállta után is nagyon jól látszik és a játékot zavartalanul lehet folytatni.

Az ember életének harmadrészét álomban tölti el. A nap 24 órájában ugyanis 7–8 órát szoktunk átaludni.

Amerikában a gyapotot utak burkolására használják. Az összepréselt gyapotot aszfalt, olaj- és homokkeverékével itatják át, azután pedig szilárd réteggé hengerelik.

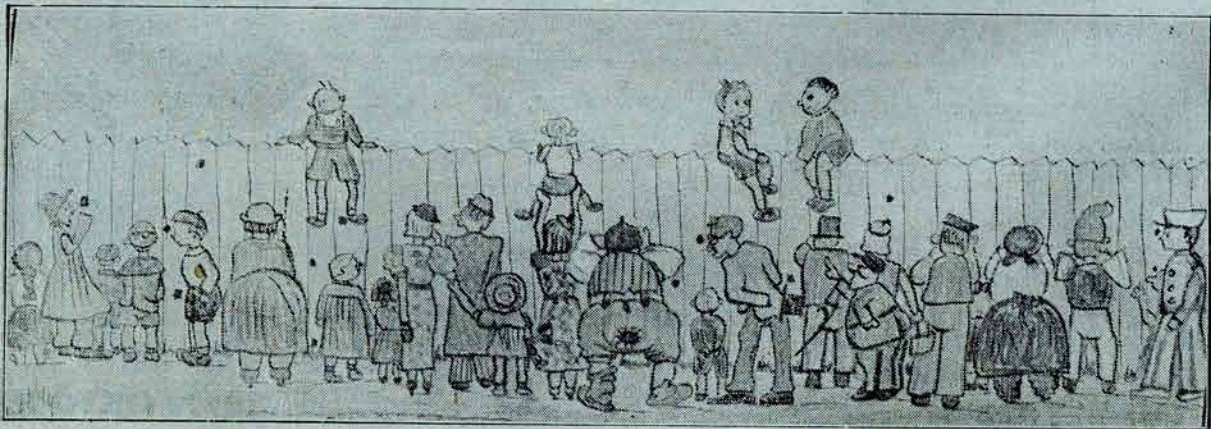
Humor.

Vili: Ki csinálja a kocsikat, édesapám?

Apu: A kocsigyártó.

Vili: És a lovakat a lógyártó?

Az izgalmas mérkőzés.

Benn a sportpályán folyik az izgalmas labdarugómérkőzés. De nemcsak a benti közönség izgul, hanem kinn is, a katonaság, nép-

ség, diákok, iskolás nebulók, szakácsnők és szobalányok. A legutóbbi nagy kolozsvári mérkőzés után rajzolta Czinezár Éva.

Gólyafűség.

Írta: **Teieky Dezső.**

Vörös kéménytűznek kicsapott a lángja...
Ég a gólyafészek, szikra pattant rája...
A vén gólyapár az égő otthon mellett
Ijedten keringve, fájón kelepelget.
Szárnyukkal verdesve, oltani akarnak,
Hátha gátat vetnek a tüzes haragnak,
A pusztító vésznek!
De minden hiába...
Leégett a fészek,
Leégett a fészek!

Sárguló diófa őszi lombot hullat...
A bús darumadár búcsúzásra krugat...
Szomorú gólyapár, otthonuk jeldülve,
Ok is elindulnak hosszú vándorútra...
Hegy-, völgy-, s tengeren túl szállnak messze tájra,
Tán vissza sem térnek ebbe a hazába.
Mert ottan a tavak halban gazdagabbak...
Itt kormos fészüknek
Csak romjai vannak.
Csak romjai vannak!

Nagy Nilus vizének lomha árja terjed...
A mi gólyapárunk ott talált új helyet...
A folyam dús partján gondtalanul élnek.
Fészüket nem dűlják viharok, tűzvészek.
Öröknyár csendjében ragyog ott az égbolt...
Még az árnyékban is aranylóbb a fényfolt...
S marasztalja őket lótoszvirág, pálma:
„Maradjatok köztünk!
Nincs e földnek párja,
Nincs e földnek párja!”

De ahogy minálunk az alvó természet
Téli szendergésből újonnan feléledt,
Egy szép reggel mégis megjött a két gólya,
A leégett fészek két öreg lakója.
A romokra szálltak, ottan tanakodtak,
S új fészekrakáshoz új munkába fogtak...
Lám az ősi fészek leéghet, elveszhet,
Mégis visszavonzza
A hű gólyalelket,
A hű gólyalelket!

Mese a kezdetről és a végről.

Írta: **Nemes Nagy Mártha.**

A fákon pattant a rügy. A fű kibújt a földből. Tavasz lett... Ekkor talákoztam a Kezdettel.

Fiatal és szép volt, amint egy rügyező fa „cicuskáját” tördelte. Hozzáléptem, megszólítottam:

— Te vagy a Kezdet? Mióta vagy? Mikor születted?... Meddig élsz??

Rámemelte mélytitku sötét szemét, kicsit csodálkozva felelt:

— A Kezdet én vagyok!! Örökké voltam, örökké leszek!

— Nem értem. — mondtam én — Hisz semmi sincs örökké!

— Én örökké vagyok! — mondta kissé macsul. — Nézz körül, mindenütt engem látsz! A Mindenségben, a Természetben, az Emberben, mindenben élek és élni fogok!

Nem hittem neki, otthagytam a serkenő fű közepén, de alig léptem néhányat, ibolyaillat csapott az arcomba, lehajoltam, hogy leszakítsam, de az bánatosan megszólalt:

— Miért bántasz engem, én vagyok a Kezdet! Ugyis hiába szakítsz le, mert örökké vagyok!

Nem szakítottam le, lehajtott fejjel mentem tovább. A fű léptem néhány lépést, a rét ragyogóan megvilágosodott. A nap kelt fel, tűzrózsákkal írta az ég aljára a szavakat:

— Én vagyok a Kezdet!

Tovább mentem. A mező szélén gyermekekkel talákoztam, kezükben az illatos ibolya, rám mosolygott és mondta:

— Én vagyok a Kezdet!

Ember volt... Hittem neki! Sokáig töprengtem a kezdeten... A tavasz elsuhant. Hunyó őszi nap sugarai mellett sokáig gázoltam a sárguló avarban... Ekkor talákoztam a Véggel.

Öreg meghajlott ermetét felém vonszolta, hófehér szakállát tépdeste az őszi szél... Megsajnáltam, amint roskatag léptekkel hozzám sietett... Megálltam, megkérdeztem:

— Ki vagy?

— Nem ismeresz? — kérdezte ő — Én vagyok a Vég. Öröktől vagyok és öröktől leszek! A Vég vagyok. Szomorú és kikerülhetetlen, fáradt és megtört, de azért könyörtelen! Nézz körül!!

Körülnéztem. Szomorú, nagyon szomorú volt, amit láttam!

A nap alábukott vérben fűrösztötte a sárga avart. A fák kopár ágait egymáshoz verte a szél... A hegyek opálos ködébe burkolva darvak szálltak del felé... Az erdő szélé-n töpördött anyóka röszt szedett...

— Ismerlek — mondtam szomorúan és szememből alágördült a könny. — Tavasszal Kezdettel találkoztam, és nem hittem, hogy örökké éi, örökké volt és lesz... De mikor téged megláttalak, el kellett hinnem...

A Vég mélyet, nagyon mélyet sóhajtott:

— Kezdet a testvérem, — mondta — nagyon szeretjük egymást, de egyszer mégis összevesztünk, pedig ez átok terhe alatt tiltva volt nekünk. Azóta elszakadtunk egymástól és soha többé nem szabad találkozunk... Én kezdtem a veszekedést... Bennem élt az örökös romboló szellem... Ő jó volt, alkotó és békeszerető... De én nem nyughattam... S a bün-

tetésem méltón viselem... Ő most is ott van minden örömben. Az én napjaim örökös szomorúságban telnek... És vége sohasem lesz... A Vég is örök!!

De most már mennem kell. Rombolni, taposni mindent, amit a Kezdet... a testvérem alkotott...

Én megöregedtem az örök rombolásban... Ő az örök alkotásban fiatal maradt... Néha nagyon közel vagyunk egymáshoz... De találkoznunk soha nem szabad... De most már mennem kell, soká ültem itt tétlenül...

Felállt a farönkről, melyre leült. Ingadozó léptekkel indult tovább... Utána fergeteg kerekedett... Eltűnt a szemeim elől...

Sokáig ültem magamba roskadva és tünődtem a két testvér sorsa felett. És éreztem, hogy e két hatalmas erő összpontosul egy harmadik erőben, melyet az Emberek ezzel a szóval fejeznek ki:

Isten!

Karácsonyi örömök.

Írta: **Simon Sándor.**

DADA: *(A Rezsőke kabátját leveti.)*

ANYA: *(Házmesternéhez.)* Ilyenformán mégis — tovább maradunk. *(Kabátját a Dada lesegíti.)*

HÁZMESTERNÉ: Igen örvendünk, Méltóságos Asszony! Hanem, ha megméltóztatik engedni, mi tovább folytatjuk a karácsonyi énekeinket. Most épen az angyali éneket végeztük el. De ha a méltóságos úrfi kívánja, szívesen elénekeljük mégegyszer...

REZSŐKE: Igen néni! Oly szép volt... Nagyon kérem, énekeljék el mégegyszer! Úgy szeretném hallani még ezt a szép éneket!

HÁZMESTER: Szíves örömmel tesszük méltóságos úrfi. Hiszen oly szép az. Jertek ide édes jó gyermekeim, énekeljék el mégegyszer a szép karácsonyi énekeinket! Jóska, kezd el. Rezsőke úrfi tessék a karácsonyfánk mellé állni... *(Félkörbe állva csillogó szemmel énekelnek.)*

Mennyből az angyal...

vagy: Az Istennek szent angyala...

REZSŐKE: *(Az ismétléstől velük dúdolja. Arcán eddig nem látott édes mosoly játszadzik. Különbösen az ének hatása alatt mindnyájuk arca fényre derül. Az ének végén a házmesternéhez.)* Dani bácsi kérem, az angyalkát is szerettem volna látni... Azt hittem, idejött, magukhoz...

HÁZMESTER: Nem, Rezsőke úrfi, az angyalkát nem lehet látni, ámbár egész biztosan itt van. *(A függöny, amely mögé a Mihályka angyalka bújt, meglebben.)* Az angyalka lélek, akit látni nem lehet. Legfeljebb a jó gyermekek látják álmukban.

REZSŐKE: Olyan szép képek vannak az angyalkákról a képes könyvben...

HÁZMESTER: Az angyalkák, úrfi kérem, még a festett képeknél is szebbek... Hanem most hálát kell adnunk a Jézuskának, aki ilyen szép karácsonyestét engedett érniük! Gyermekeim imádkozunk!

A GYERMEKEK: *(Imádkoznak: Mi- atyánk...)*

HÁZMESTER: Most adjunk hálát külön is a Jézuskának, gyermekeim. Mondjátok utánam *(értelmesen tagolva utána mondják):* Üdvözlünk kis Jézuska, születésed estéjén; hálát adunk, hogy mindnyájunkat egészségben megtartottál. Hála néked, hogy ilyen szép karácsonyfával örvendeztettél meg minket... Adj örömet, békét az emberek szívébe, szeretetet, boldogságot hints a földre, Amen!

HÁZMESTERNÉ: Drága gyermekeim, most vegyétek át a Jézuska ajándékait. *(Egyenként kiosztja.)* Jósának egy szép imakönyvet küldött a Jézuska, Erzsikének meg babát... Régen vágytatok reá... Pistának meséskönyvet,

Péterke csodatyúkjá.

Írta és rajzolta: **Nagy Kató.**

10.

Péter nem tudta, hogy ébren van, vagy pedig álmodik. Ott volt a céljánál. Előtte terpeszkedett a varázsló várának idomtalan nagy kapuja. A kapu közepén rettentő nagy kopantó volt. Majd akkora, mint Péterke, de ő azért bátran felemelte s nagyot döndített vele a kapun. Abban a szempillantásban már ki is nyílt a kapu s egy szörnyű szerecsen-óriás lett láthatóvá. Ez Bambula volt, a varázsló ember-evő rabszolgája. Vérbenforgó szemekkel s fogcsattogtatva közeledett. Fényes lándzsát markolva kezében. Határozottan nem volt valami kellemes látvány. Tagadhatatlan Péter sem valami különös gyönyörűséggel nézett az óriásra, sőt, mintha valami hideg borzongás is átfutott volna a hátán. Valljuk be, Péter félt, de azért mégis bátran előre lépett. (Ez az igazi hősiesség, akkor is szemébe nézni a veszedelemnek, amikor félünk tőle.) Megbiccentette a fejét s bátran besétált a kapun. Bambulának szinte, hogy a feje ki nem esett a száján csodálkozásában. Ilyent ő még nem látott. Ide jön egy dugó (az ördög tudja, hogy kerülhetett ide) s

szép nyugodtan besétál a kapun, szinte pillantásra sem méltatva őt, a boszorkányvilág rémét, aki elé eddig, ha halandó ember került, hát menten szörnyet halt a rémülettől. Ez már nem is lehet rendben, ez a kis valaki nem lehet ember, (pedig nagyon emberformája van), hanem valami, igen hatalmas varázsló, aki Ludmilluszt jön meglátogatni. Ebbé aztán bele is nyugodott.

Jancsinak egy iskolai táskát, a kis Annuskának játékot. Lám, lám, a szófogadó gyermekek mind-mind megnyerik, ami nekik szükséges és hasznos — a Jézuskától... Legyetek ezután is szorgalmas, szófogadó jó gyermekek, akik egymást is, mint igazi jó testvérek szeretik... (*Édesanyjok néhányat megsimogot, majd mindegyiket homlokon csókolja.*)

REZSŐKE: (*A Dadához.*) Nézze Dada, anyukájuk már harmadszor csókolja meg őket... Anya engem oly ritkán...

DADA: Csendben legyen úrfi, ne zavarjuk őket!...

HÁZMESTER: Most édes gyermekeim, énekeljünk el azt a szép éneket, melyet az angyalok a betlehemi puszán, a Jézuska születésekor énekeltek.

GYERMEKEK: (*Énekelnek.*)

Dicsőség, mennyben az Istennek...

REZSŐKE: (*Etragadtatva tapsol.*) Oh, milyen szép, oh milyen szép! Soha nem hallottam ily gyönyörű éneket!...

ANYA: Rezsőke, ne illetlenkedj, ne zavarod Házmaster bácsiékat!

HÁZMESTER: Tessék csak hagyni méltóságos Asszony, minket egy csöppet sem zavar...

Ezzel éppen befejeztük a karácsonyesti kis családi ünnepélyünket. Most a gyermekek egy keveset játszani fognak...

ANYA: Akkor már mehetünk is Dada Eleget ültünk. Készítse Rezsőkét, megyünk.

REZSŐKE: — Ne még, Anya, ne, — úgy szeretem itt... Ennyi kis pajtás között még sohasem játszottam... Engedje, hogy egy keveset én is játszhassam — velük...

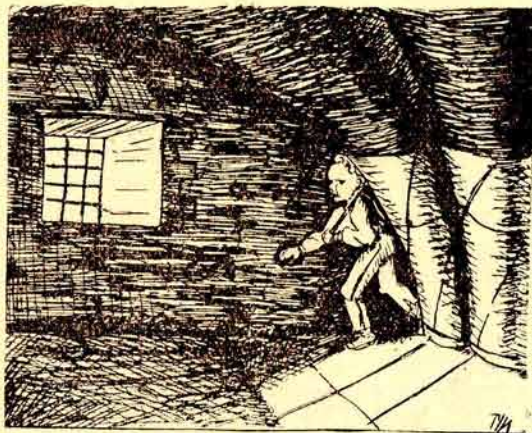
ANYA: De Rezsőke, hova gondol? Csak nem rontja meg játékukat... Maga nem tud velük játszani... Nem érti, mit és hogyan játszanak...

JÓSKA: Tessék csak engedni, mi megtanítjuk... Dehogy zavar minket Rezsőke úrfi!...

REZSŐKE: Látja Anya!... Ne menjünk még... Ugy szeretnék velük játszani... Megígérted, hogy... (*Szája sírásra áll...*)

ANYA: (*Közbevág.*) No nem bánom, de aztán azonnal megyünk!

REZSŐKE: (*Vidáman.*) Köszönöm, igen köszönöm Anya... Oh, mily jó Anya... (*Hirtelen ötlettel...*) Engedje meg, hogy tegezzem, — és-és... Te is tegezzél engemet... Mint ahogy Jancsikáékat is tegezik... (*Esdő tekintettel néz rá.*)

11.

Péter pedig ezalatt már benn járt a várban. Minden elhagyott volt. Senki sem mozdult, hang sem hallatszott. Csak egy árva fénysugár esillogott a rácsos ablakokon s ez a napsugár vezette Pétert és egerét előre a királykisasszony felé.

ANYA: *(Hirtelen, kissé lágyabban.)* Azt is megteszem... *(Félre.)* Mily rettenetes ez a gyermek... Dehát oly szépen kér... Elvégre is a legjobb barátnőimet is tegezem...

REZSÓKE: S úgy-e meg is csókolsz? Mint Jóskáékat az anyukájuk...

ANYA: *(Kissé érzékenyülve.)* Ha csak az a kívánságod... legyen... nem bánom... Jer ide Rezsőkém! *(Szeretettel megöleli, megcsókolja.)*

REZSÓKE: Mennyire szeretlek, oh édes jó Anyukám! *(Szenvedélyesen megöleli.)* Milyen boldog vagyok, hogy az én anyukám is szeret engem!... *(Anyja magához öltelve, ismét megcsókolja.)*

ANYA: Édes kis fiam, drága jó Rezsőkém! De most Rezsőkém édes, igazán ne tartsuk fenn a Dani bácsiékat... A kis testvérek látod mennyire szeretnének már játszani...

REZSÓKE: *(Vigan, otthonosan.)* Igen, igen, Jóska, mit játszunk?

JÓSKA: A kis Annuska igen-igen szereti a vonatosdit... Legszívesebben azt játszánánk...

REZSÓKE: Jól van, jól van... Jaj be jó lesz!... Hogy is van az...

GYERMEKEK: *(Összefogózkodnak, elől Jóska, utánuk a többiek, nagyság szerint, egymás ruháját fogva kötöttük — Jancsi után — Rezsóke.)*

JÓSKA: Sss — sss... *(Kezeivel a vonatkerék fordulást utánözva, a szobában kerekén szaladgálnak. Rezsóke kipirult, boldogságot sugárzó arccal olykor-olykor Anyukájára pillant.)*

ANYA: *Mosolyogva szemléli a játékot. Különösen Rezsókét kíséri szerető figyelemmel. Hátlás mosollyal tekint a Házmesternékre. Házmesternéhez.)* Kedves Házmesterné asszony, olyan boldog vagyok, hogy az én kis Rezsőkém ilyen vidám gyermekei között... Hanem most már igazán nem tartóztatjuk tovább, — talán még nem is vacsoráztak...

HÁZMESTERNÉ: Igazán nem tartanak vissza semmitől a Méltóságos Asszonyék, mert vacsora előtt így télen, bent a szobában mindig játszanak a gyerekek. Sokszor vacsora után is mozognak egy kissé. A karácsonyi vacsora ezután következik... Hanem most a játékot be is fejezzük... *(Gyermekekhez.)* Jóska fiam! Pihenjete! A jóból is megárt a sok... *(A játék megszakad.)*

REZSÓKE: *(Boldogan kipirulva anyukájához szalad.)* Jaj de jó volt! Hanem anyukám az jutott eszembe, hogy én abból a sok játékból adnék a Jóskáéknak is... Nekik oly kevés van... Anyukám édes, úgy-e megengeded, hogy adjak?... Úgy fognak örülni nekik...

ANYA: Nem bánom, Rezsőkém. Te jó fiú vagy... Ha jó lesz, máskor is eljövünk.

HÁZMESTER: Szívesen látjuk Méltóságos Asszonyomékat... Hanem ne tessék fáradni azért. Ügyelünk mi a Rezsóke úrfira, baja nem történik, bármikor jön is... *(A gyermekekhez.)* Most pedig énekeljük el az angyalok énekét.

Ének: Békesség, földön az embereknek!...

ANYA: Igen köszönjük Dani bácsi, hogy olyan kedvesek voltak a Rezsókéhez! Isten veletek jó gyermekek! Az ajándékokat János lehozza nektek. Boldog karácsonyt jó Házmesterné asszony! Isten velük!

A HÁZMESTER és CSALÁDJA: *(Mind.)* Kezeit csókoljuk!

A GYERMEKEK: *(Rezsóhoz.)* Pá, Rezsóke úrfi!

REZSÓKE: Pá, szervusztok, kis pajtások! Legközelebb még eljövök hozzátok játszani!

A HÁZMESTER-CSALÁD: *(A vendégeket kikséri. A szobában a karácsonyfa gyertyái égnek...)*

MIHALYKA angyal: *(Előlép.)* Az egyszerű hajlékban sokszor több az öröm, nagyobb a boldogság, mint a fényes palotában... A szeretet melege betölti a szíveket, a házat, az egy-

12.

A kastély egyik hatalmas termében várta őt már a szép és okos királykisasszony. Péterke — minél kevesebb időt veszítsen — rögtön a gonosz varázsló után érdeklődött. A hercegnő pedig így szólt:

— Ludmillusznak sok a dolga, eltűnt életének köve.

Ez a kő a csodálatosan szép kristály, ragyog és tündöklik, de, ha valaki összetöri, a varázsló meghal. Annak, hogy a varázsló gonosz hatalma megszűnjön, egy feltétele van, az, hogy a kő eltörjön. A hatalmas várban lakik ugyancsak a három szellem, amelyek valamelyes módon megkaparintották a bűvös kristályt. Péterkének most minden erejére szüksége van, hogy felkutassa és megtalálja ezeket a szellemeket.

szerű lelkeket... Engem a hideg fény megtevesztett. Azt hittem, hogy, ahol nagyobb a fény, ott a boldogság, mint a mennyországban... Most látom, hogy örömet élvezni, szeretetet tanulni sokszor a sötétebb, szegényebb hajlékba kell jönnie a fényhez, pompához szokott gazdagnak... (Megrázkodik.) Jaj, milyen hideg van itt a földön... Vissza, vissza innen, a melegebb, fényes égi hazámba, szeretett Jézuskámhoz! (Kezeit kitarja, koldus-köpenyke lehull, szárnyas angyalka áll a néző előtt. Fehér fény tölti be a szobácskát. Hirtelen legördül a

FÜGGÖNY.

Utójáték.

Színhely: Mint az előjátékban.

JÉZUSKA: A belépő Mihályka angyalhoz: No kis kíváncsi angyalkám, szép volt-e a földön a karácsonyeste... Milyenek voltak a karácsonyi örömök? Mindenütt melletted voltam, mégsem láttál?... Látod, úgy nem látnak engem az emberek s a gyermekek sem, pedig sokszor mellettük állok...

MIHÁLYKA: Sok ember szíve oly hideg, mert hiányzik belőle a szeretet... Csak a Téged szeretők szívében van egy csepp égi melegség... szeretet. És az emberek csakis a Te fiszteleted által találhatnak egymásra...

FÜGGÖNY.

ELŐKÉP: (A házmester-család körében a méltóságos asszony Rezsőkével a közepén. Fent a közepén Mihályka angyal áldólag terjeszti ki karjait a két családra...)

(Vége.)

Bodnár Irma: A lusta diák.

Előtted a papír, kezvedben ceruza,
Mint rágod a végét csöndben elbámulva,
Nézd, már kikandikál a fekete lelke,
Mintha kiméletért hozzád esdekelne.

De nem kegyelmezel, kínozod tovább is még,
Mondd miért keseríted az íron életét?
Eszeckéd akarod így visszahívni tán,
Mert most is ott mászkál a nagy cseresznyefán?

Látok a papíron pár fekete betűt;
A többi mellőle bizonyára eltűnt.
Megnézem... Cím lehet: „A szél haszna s kára.”
... Kívánod, bár vinné papirod a fára.

De nem történt csoda; a papír ott marad,
A szél nem jön ide, az most messze szalad,
És az a csúf íron, hiába-hiába...
Nem ír több szót a kis Ferkó papírára.

Úgy látszik majd holnap, előadás után
Dolgozik majd Ferkó házidolgozatán.
S ott az iskolában, mert sietnie kell,
Beéri ebédre kis tintalevessel.

Ágica ABC-és könyve.

Írta: B. Rafael Anna.

Ilyenkor ősszel iskolanyitáskor változón mennek keresztül a könyvesboltok. A polcok házai megtelnek az újonnan érkezett könyvekkel, a különböző fiókokban a ceruzák, tollak, törölgummik sokasága foglal helyet. A palatáblák és a hozzávaló palavesszők szépen kihelyezve, színes papírral ékesítve várnak a sorsukra. A szivacsok meg éppen a szomjúságtól tikkadtan várják vízbemártásuk idejét, hogy aztán duzzadjanak és csöpögve nekimenjenek a sok írka-firkának és letörölgjék mindazt, amit parányi gyermekkezek annyi fáradsággal a táblára írtak.

A könyvesbolt elárúsító kisasszonyai fűgén szaladnak ide-oda, fel a létrára, — le a létráról; osztályozzák és helyezik el a sokféle könyvet, füzetet. Földrajz, történelem, számtan, nyelvtan meg a többi sokféle nehéz tudomány. Hej, hogy kuksol ott hátul a polcok mélyén a szép mesés könyv! Most a komoly tankönyvek ideje érkezett el. Egyik nagy diáknak, másik kis pacalistáknak való. Bizony, a kis pacalisták részére is ládászámra érkeztek az ABC-és könyvek. Katonás rendbe várják jövőző gazdájukat. Szép egyforma fedőlapjuk van, azon büszke nagybetűkkel kiírva: A. B. C. Aztán a könyv belsejébe mennyi szépség és mennyi komoly tudomány! Betűk, kicsik és nagyok, írottak és nyomtatottak, olvasmányok, közmondások és versikék. Erre a nagy és gazdag tartalomra, de főleg a szép képekre szörnyen büszkék voltak az ABC-és könyvek. Büszkébbek voltak még a nyolcadikos algebránál és a görög nyelvtannál is. Azonban az egész társaságnál még büszkébb volt egy kis ABC-és könyv, a legszélső, a jobboldalon. Ahogy vizsgálta magát és társait, észrevette, hogy az ő színe egy kicsit élénkebb, mint a többié. Meglátva ezt a kis különbséget, kezdte magát nagyra tartani. Kivonta magát a társalgásból és egyre csak a szebb színét csodálta és várta, hogy őt majd a királyleány, vagy legalább is egy grófkisasszony fogja megvásárolni.

Megérkezett az eladás ideje. A nyáron oly csendes könyvesbolt egyszerre megélénkült. Csak úgy hemzsegett az üzlet a különféle egyenruhás növendékektől. Lányok, fiúk, nagyok, kicsik és még kisebbek jöttek egyre-másra. A legkisebbek az első elemisták, az izgalomtól kipirult arcú kis pacalisták voltak. Kezdték már megbontani az ABC-és könyvek sorát is. Kíváncsian vizsgálgatták egymást a könyvek és növendékek. Vajjon mit tanulok belőle? — gondolta a kislány. Vajjon kinek a

kezébe kerültem? — gondolta az ABC-és könyv. Fog-e vigyázni reám ez a kislány, nem fogja-e széttepní a lapjaimat, bepiszkítani az oldalaimat? Nagy gondot okozott a könyveknek ez a kérdés. A legbüszkébb ABC-nak is ez volt a legnagyobb gondja. Izgatottan leste a királyleányt. Szegény élénkszíű ABC nem tudta, hogy a királyleány már régen tud írni-olvasni, neki nem kell ABC.

Egy szép napon megfogta őt az egyik elárúsító leány és egy kislányi elé tette a pultra. Kíváncsian nézegették egymást a könyv meg a leányka. Megtetszettek egymásnak. A kislány észrevette, hogy a könyv élénkebb színű mint a többi, a kis ABC pedig látta, hogy előkelő gazdag leányka vette meg.

Másnap már megkezdődött az iskola. Ágica — így hívták az élénkszíű könyv gazdáját — meglepődve látta, hogy a legtöbb kislány kék papírba csomagolta az ABC-jét.

— Miért csomagoltátok be a könyveket? — kérdezte Ágica.

— Hogy megóvjuk őket — felelték a kis társnői. — Így nem piszkolódnak és nem rongyolódnak. Csomagold be te is a tiedet. Hogyne! — gondolta Ágica — hogy egyforma legyen a többivel. Dehogy takarom el az én könyvemet. Hadd lássa mindenki, milyen szép könyvem van nekem.

— Ez aztán nekem való gazda — gondolta magában a büszke ABC. Ez nem húzza reám azt a csúnya kékruhát, azt akarja, hogy az én szép színemben pompázzak.

Végre megkezdődött a tanítás. A kis szőke és barna fejcskék igyekeztek magukba zárni az ABC-és könyvek titkait. Az elülső oldalakon ír-ri-úr-nál még nehezen ment, meglátszott ez a könyvben is. Itt használtabbak lettek, az újjlenyomatok sokasága díszlett az oldalakon és a sarkok szorgalmasan kunkorodtak felfelé. Most látszott meg milyen okosan tették a kislányok, hogy beborították könyveiket. A boríték megvédte, összetartotta a könyveket.

Aztán ment símán minden. Elmúlt az ősz, jött a tél, utána eljött a tavasz. Az ABC-ék becsületesen megtették a kötelességüket, átadták minden tudományukat a kis növendékeknek. Igaz a kislányok sem voltak lusták. Betűztek, böngésztek, összeolvastak, addig-addig, míg az egész könyv a kisujjukban nem volt.

És addigra éppen megérkezett a vizsga. Szép ünnepség keretében bemutatták az eredményt. Gyermek, szülők, tanító nénik és bácsik mind örültek az év szép sikerének.

Az ünnepély végén szép szavakkal méltatta az igazgató néni a növendékek szorgalmát. Majd arra kérte őket, hogy, aki nem adja el a könyveit, az adja be az iskolának, hogy összel majd szétosszák a reászoruló szegény tanulók között. Egy pár leányka kivételével — akik maguk is szegények voltak és el akarták adni a könyveket, hogy mást vehessenek — csak úgy tódultak a gyermekek, hogy felajánlhasák könyveiket a szegény gyermekeknek. Akkor vették ki a kék borítékból és az igazgatónő elégedetten halmozta fel a jó állapotban levő könyveket. Ágica sem akart elmaradni társnőitől a jótékonykodásban, ő is vitte a könyvét az igazgató nénihez. De bár ne tette volna! Borzasztó szégyen érte őt könyvével. A hajdan élénkszerű ABC nagyon szánalmas állapotban volt. Megfakulva, piszkosan, rongyosan feküdt az asztalon. Az igazgató néni undorodva csak két újjal emelte fel, hogy megmutathassa.

— Ilyen könyvet senkinek sem lehet a kezébe adni, ezt nem fogadhatom el a szegény gyermekek részére. Kegyetlenség és hálátlan-ság legjobb barátainkkal, a kedves könyvekkel így banni. Ilyen könyv mindent elárul a gazdája jelleméről.

Mialatt az igazgatónéni beszélt, Ágica majd elsüllyedt szégyenében. Zavarában gyurta-gyömösölte ruháját. Magában beismerte, hogy csakugyan lelkiismeretlenül bánt az ABC-vel. Csak addig vigyázott rá, amíg új volt, azután lobálta, tépte, labdázott vele, összefirkálta és a leghetetlenebb helyekről szedte elő, amikor tanulni kellett. És íme most ez a nagy szégyen az egész iskola előtt. Ezt jóvá kell tenni, hogy ilyesmi többet ne forduljon elő.

Ágica fel is tette magában, hogy ezentúl vigyázni fog a könyveire és jóvá teszi a hibáját, de szegény ABC, mint használhatatlan hulladék a papírkosárba került.

Mivel lepjük meg szüleinket, ismerőseinket Mikuláskor, karácsonykor?

Ki nem törte fejét közületek gyerekek azon, hogy mivel tudna otthon örömet okozni? Bizonyára mindegyik kislány és kislány talált ki valamit, amit meglepetésül szánt az otthoniaknak.

Most egy olyan ajándékról fogok mesélni, amely szülőknek és gyermekeknek egyaránt örömet okoz:

Tanuljunk be verseket és kis szindarabokat!

Milyen pompás szórakozás és öröm az, ha karácsonykor az egész összegyűlt család és rokonság előtt egy jelre, vagy csöngetésre félrehúzódik a függöny és a rögtönzött színpadon egymás után jelennek meg a kis színészek: a gyerekek.

Milyen változatos tud lenni egy ilyen családú „színházi este”!

Miklóská előlép és bátor hangon megköszöni a „közönségnek” a „szíves megjelenését” és kéri, hogy figyelemmel nézzék és hallgassák végig az egész előadást. Tapsolni is szabad, sőt kell is, hogy a kis színészek jobban felbátorodjanak a játékra.

Ezután Mária lép elé és szép köszöntő verset szaval el. Amikor Mária meghajlással megköszönte a tapsokat, kezdődhetik a „nagy szindarab”.

Klárka, Sanyi, Jucika és a többi játszópajtás most komoly színészekké lépnek elő, illetőleg öltöznek át és jól betanult darabot játszanak el. Milyen öröm ilyenkor a „közönség” arcát figyelni, amint a színpadon lepergő szomorú és vidám jelenetknél hol komolyan, hol

nevetve érez együtt a szereplőkkel. Mennyivel nehezebb a kis színészeknek, akik ott a színpadon mindvégig nagyon lelkiismeretesen kell, hogy végezzék feladatukat. A színésznek sokszor a legvidámabb jelenetnél sem szabad mosolyognia. De lássuk csak, mire tanít a kis színház?

1. Szorgalmasan készülni egy közös cél megvalósítására.
2. Komolyan végezni a kitűzött feladatot.
3. Mások előtt beszámolni arról, amit végeztünk.
4. Megszokni a nyilvánosságot.
5. Átgondolni minden szavunkat, mozdulatunkat.
6. Örömet okozni másoknak.
7. Fegyelmezni magunkat minden érzésünkben.

Igen ám, de hogyan kezdjük el a szindarabok és versek betanulását? Ha egyiketeknek sincs verses- és szindarabkönyve, akkor beszerzünk egyet az „Új Cimborá” útján. Irunk a szerkesztő nénihez, aki szívesen megad minden felvilágosítást. Ha a pénzt előre beküldjük és megírjuk, hogy milyen könyvre van szükségünk, a szép könyv pár nap alatt kezünkben is van.

Ismeritek Marcella néni pompás szindarabját? A mindentudó könyv-et (karácsonyi szindarab), Az öreg tanító háza (vizsgai szindarab), A tündérek békekonferenciáját és a Tiszteled az öregeket c. bármilyen alkalomkor előadható szindarabokat? A potyajelest?, a gyö-

nyörű 3 felvonásos énekes-táncos nagy meseoperettet, a Zizi-t s a 9 képből álló mesejátékot: Egyszer egy király lány-t, Benedek Nagypó gyermekszindarabját? No, ha nem ismeritek, hamarosan meg kell szereznii! *Az igazmondó ládán* nagyszerűen lehet mulatni. Mindnyájan megtanulhatjátok, hogyan lehet valakit leszoktatni a hazudozásról. *A csalafinta tolvaj és a jólelkű néni* története, *A bújdosó babák*, *A városi kislány falun*, három karácsonyesti szindarab és még sok más jóízű egyfelvonásos van ebben a kötetben. A Csürös Emilia néni könyvében sok kedves szindarab, köszöntő és al-

kalmi vers között lehet válogatni. Itt is sok karácsonyi előadásra alkalmas műsorszámot találunk. A darabokban a legkisebb gyermek is részt vehet.

Ha már jól begyakoroltátok magatokat, az előadásra másokat is meghívhattok, s az 1—2 lej belépődíjból fizethetitek egy szegény gyermeknek az újság előfizetési díját, vagy újabb könyveket vásárolhattok.

Rajta gyermekek, kezdjük el a munkát. Az eredményt aztán írjátok meg az „Új Cimborá”-nak, amely a jól szerkesztett leveleket le is fogja közölni. *Feri bácsi.*

Ahogy kis munkatársaink írnak...

Egy levél, amelyet a Kárpátokon túlról írnak kis cimboráink.

Kedves Szerkesztő néni!

Több, mint egy hónapi várakozás után végre újból kézhez kaptuk kedves lapunkat.

Több, mint egy hónapig vártuk hiába minden nap a postást, hogy hátha hozza legkedvesebb barátunkat, míg aztán Anyukám meghozta végre Erdély üzenetét.

Azt hiszem Anyukám megmondta Szerkesztő néninek, hogy kétszer is írtunk, de az Új Cimborá csak nem jött. Azonban se baj, mert most megkaptuk végre és elolvashattuk egyszerre az egészet. De nem csak elolvastuk, hanem a rejtvényeket is megfejtettük belőlük. Igaz, a sorsolásról lekéstünk, a három korábbi számmal, de talán a két utolsóval még elérjük.

Anyukám a cimborákon kívül még egy másik meglepetésben is részesített: elhozta Szerkesztő néni ajándék-könyveit. Nosza hamar elolvastam őket. Legelőször *Nótás Zsuzskát*. Nagyon tetszett ez a könyv. Most olvasom másodikszer, de most hangosan a kis húgomnak, Jucinak, aki még csak most ment az I. elemibe.

Nagyon szépen köszönöm Szerkesztő néninek, hogy elküldte ide, a Kárpátokon túlra is Erdély üzenetét és így lehetővé tette, hogy egyszer-egyszer hírt kapjunk kedves szülőföldünkről.

Nagyon fáj, hogy el kellett hagynunk Erdélyt és Brassót s Brassóban mindent, ami kedves volt nekünk. A Cenket, Pojánát, Wartét és Fellegvárat, de belenyugszunk a jó Isten akaratába, mert ő tudja, mit miért mér az emberre.

Engem és húgomat, Klárát, annyival is nehezebben ért apukám áthelyezése ide, Jasi-ba, hogy a költözködés miatt ki kellett maradnunk az iskolából és csak a jövő évben tanulhatunk tovább. Addig is tanulunk szorgalmasan mind a ketten. Én, hogy sikeresen letehessem júniusban a felvételit a kereskedelmi V. osztályba, a húgom pedig, hogy el ne felejtse, amit a III. osztályban tanult.

Köszönjük a küldött aranyszíveket és kedves emlékként fogjuk megőrizni. Itt Jasi-ban sok magyar család él. Megmondjuk majd, hogy rendeljék meg gyermekeiknek a „minden gyermek legigazabb barátját”, az Új Cimborát.

Üdvözlöm a többi kis cimborát és kívánom, hogy szívesen és jól tanuljanak, ezzel örömet szerezve szüleinknek.

Szerkesztő néninek kezeit csókolják:

Jasi, 1937 szept. hó.

Szász Kató, Klára és Juci.

Bemutakozó.

Szeretettel küldöm a bemutatkozó sorokkal együtt a fényképemet is. Az én nevem Végh Blanka. Brassóban lakunk a Vasile Lucaciu 11. szám alatt. Mindig kíváncsian nézem kik

azok, akik újabban bemutatkoznak. Milyen öröm lesz, ha én is a bemutatkozók közé kerülök egyszer. Minden kis cimborát üdvözlök,

MARCELLA NÉNI POSTÁJA

Teleky Dezső. A kéziratanyag beérkezett, át is adtam a vállalatnak. A Mikulás verset köszönjük, felhasználjuk. A betegek feigyogyultak-e már? — *Kormos Jenő.* A két lapról ír levelében, de a memorandumok szövegéről, amiket ajánlott levélben küldtünk, nem tesz említést. Nem érkeztél volna meg? — *Földes Zoltán.* Kéziratai megérkeztek. A Maki-sorozat közlését csak a jövő évben kezdjük el. Az utolsó küldemény mintha hosszú lenne. — *Józsa János.* Levele lapzártakor érkezett. Örömmel olvastuk a nagy esemény hírért. Sok szerenését az új honpolgárhoz! — *Jánosky Imre.* A küldemény megérkezett s benne a szép piros almák. Nemhiába, hogy olyan híres a bányai alma — de finom is. Izes és zamatos. Nagyon köszönöm, hogy Imre bácsiék olyan szeretettel gondolnak rám. Meleg üdvözlétem az egész családnak. Amint tudok, hosszú levelet írok.

Vámszer Géza. A rajzokból, amit lehet, már most szeretnénk megkapni, hogy rendezhessük az anyagot előre. A *Székely táncok* ügyében szoltam annak idején, de sok olyan körülmény játszott közre, ami miatt nem került be a jutalomkönyv-mozgalomba. Minden esetre újra szólni fogok. Meleg üdvözlétem az egész családnak. — *Nagy Árpád.* A kolozsvári kis táborhoz tartozol. Most léptél be az új cimborák közé. Hozott Isten kis legény. *Hercz Ella I. gimn. o. t.* A gimnáziumba kerültél, bizony meg is sokasodtak a gondjaid, ezért nem írsz olyan gyakran. Nincs semmi baj. Majd pótolod a karácsonyi vakációban. Beteg is voltál két hónapig — skarlátban. De a jó Isten megsegített, hogy újra felcpiültél. A fényképet és a rajzokat, amelyeket ígértél várom. A toborzóba feltétlen bekerül a te neved is. A rejtvényeket Solyom Pista bácsinak adtam át. — *Tisztavári Mária.* Te is most lettél új cimboránk. Örülök, hogy ide találtál az Új Cimborához. Tulajdonképpen minden magyarul írni, olvasni tudó gyermeknek az Új Cimborá olvasótáborában volna a helye. — *Gáll Antónia VI. el. o. t.* Most ismerted meg az Új Cimborát s már is megszeretted. Én is megszerettelek téged, mert úgy látom édesanyádnak szófogadó, jól nevelt leánykája vagy. Jöjj majd be a szerkesztőségbe szombaton délután, hogy hadd ismerjen meg a többi kis cimborá is. — *Vigdorovits Hédi.* A sétatéren ismerted meg az új cimborákat, mikor egy szombat délután ott játszottak. S tetszett neked, hogy azoknak a játékát felnőttek irányítják s kérted szüleidet, hogy téged is írassanak be az Új Cimborá előfizetői közé. Azóta már jár is neked a lap s nagy örömmel és érdeklődéssel olvasgatod belőle a szép meséket és verseket. — *Gecse Éva.* Hozott Isten közénk, Évikém! A többi kis cimborá szeretettel fogad magá közé. Jöjj majd fel egy szombaton délután, hogy személyesen is megismerhesselek. —

Vámszer Géza IV. g. o. t. Bizony, meg fog próbálni ez az esztendő a tanulásban, hozzájön még a kis érettségi, de azért én remélem, hogy keresztülvágsz magad minden akadályon. Mártuska messzire került tőletek, Szebenben tanul. Képzem, mennyire hiányzik a családban. Ezután a lapot neki küldjük. Azért Gézuka, írhat sz ezután is nekünk. — *Vámszer Márta I. g. o. t.* Nagy lány lettél te is, Mártuskám, I. gimnazista. Szebenben tanulsz, a jó nagymamánál vagy ellátáson. No, ird meg majd, hogy érzed magad, hogy tetszik neked Szeben s milyen érdekes dolgokat láttál ott már eddig is? — *Józsa Jancsika.* Csak nem rég üzentük, hogy 301 lej van már a takarékbán a neveden, most ismét nagy gyarapodás történt, úgy, hogy most már 354 lejed van összesen a takarékbán. A multkor még csak 1 lej kamatot kaptál jutalmul, most már 3 lejt adtak, ezért van összesen 354 lejed. De még év végén decemberben fognak neked egy kis kamatot adni. Én azt hiszem, ha így haladunk, bankot fogsz nyitni a végén és te fogsz másoknak kölcsönt adni. A leveled épp e sorok írása közt kaptam. No, végre megemberelted magad a levéllel. Úgyesen írtál, meg voltam elégedve veled. Irj máskor is, Jancsika. — *Hochteit Magda, Friedmann Elzi és Baba.* Ti is új cimboráink vagytok. Szeretettel fogadunk magunk közé benneteket. — *Róm. kath. Napközi-otthon védencei.* Ezután nektek is járni fog az Új Cimborá. Olvasgathatjátok belőle a meséket, verseket. A rejtvényeket az ügyesek megfejthetik. De az lesz a legnagyobb öröm, ha a benne közölt rajzminták után megcsináljátok majd a szép bababútorokat, amikkel aztán pompásan lehet majd eljátszani. — *Maisner Ernő és Hédi, Marosffy Baba* toborzott be benneteket az új cimborák közé. Az első számokat már meg is kaptátok. Nos, szeretettel fogadunk magunk közé és kívánjuk, hogy sok örömet szerezzen nektek, de születeknek is ez a kis újság.

Kovács Nusika, Harcsa Irmuska, Weisz Irénke, Kusztos Margit, Bogdán Anus, Kovács Károly, Dániel Károly és Friedmann Elza. Nagy lelkesedéssel és örömmel léptek be az új cimborák közé. Szeretettel fogadunk magunk közé minden gyermeket, aki az Új Cimborát olvasni akarja. — *Müller Adika.* Apukád megrendelte az újságot neked. Szeretném tudni, mi tetszett neked, eddig, amit előtted felolvastak? A mese-e, vagy a vers-e?, vagy Péterke csodatyúkjá? No, majd egyszer látogass meg, hadd ismerjelek meg személyesen. — *Szabadi Babuka, III. el. o. t. és Ósike.* Ej be derék kislány vagy Babuka, hogy nem ijedtél meg a levélírástól. Nem is gondold, mennyire örültem a levelednek. Megtudtam, hogy a német apácákhoz jársz, s csak szombaton délután visznek haza. Ósike a Barátokhoz jár. Németül, franciául, románul tanul. Kis tudós lesz ebből az Ósikéből, ha így nevel. Ha Bucurestibe megyek, feltétlen elmegyek hozzátok. Irj máskor is Babukám!

Az »Uj Cimborá« olcsó könyvvására.

Az Új Cimborá az alábbi sorozatokat ajánlja kis olvasóinak:

1. Sorozat.

P. Jánossy-Tóth: Körbe körénk gyerekek.
Perédi Adi: Tavasz kisasszony.
László Marcella: Nótás Zsuzska (mesekönyv).
Gál Lajosné: A jószág jutalma.

Négy kitűnő mesekönyv pompás diszkötésben, számos képpel

200 Lej helyett csak 155 Lej.

2. Sorozat.

Conan Doyle: Tűzkörűli történetek.
Storm Tivadar: Bábjátékos Pali.
Westermann F. P.: Li Fan bosszúja.
Málnássy: Kis pont.
Csürös Emilia: Fű kizöldül ó sirhanton.
Heltai-Szentimrei: Hallhatatlan mesék.

Hat szép mesekönyv egyforma diszkötésben, számos képpel

180 Lej helyett csak 137 Lej,
ugyanaz füzve csak 88 Lej.

3. Sorozat.

Benedek Elek: Gyermekszínház (19 egyfelvonásos színdarab).
Récsi Ede: A diák Jókai (Gyermekszíndarab 5 felvonásban).
Gyallai Domokos: Szavalókönyv.
Csürös Emilia: Gyermekszíndarabok és köszöntők (füzve).

Négy kitűnő könyv gyermek-műkedvelők számára, minden alkalomra szép kötésben

160 Lej helyett csak 122 Lej,
ugyanaz füzve csak 98 Lej.

Mindhárom sorozat együtt, összesen 14 kötetből álló kis könyvtár, díszes kötésben:

540 Lej helyett csak 397 Lej.

A pénz előzetes beküldése mellett a rendelést portómentesen küldi az Új Cimborá kiadóhivatala: Cluj, Str. Baron L. Pop 5.

Bartunek Titi mozdulatművészeti és táncitanárnő Cluj, Str. Marechal Foch 10. sz. alatt, a II. emeleti nagyteremben, szeptembertől kezdődőleg, megkezdi tanítását. Testformáló, gyógytorna-tanfolyamokat tart gyermekek számára is, orvosi felügyelet mellett. Csoportos és külön órák megbeszélés szerint.

FEJTÖRŐ

KOCKAREJTVÉNY.

B	B	E	E	E	= madár
É	É	E	G	= kártékony állat	
R	R	R	= érez		
R	V	= kisebb a pataknál			
Z	= mássalhangzó				

NÉVREJTVÉNY.

Beküldte: Méder Zoltán, III. b. g. o. tan. Cluj-Kolozsvár.

INYUHAD OJASN
Zérevadh

Ki a fenti névjegy tulajdonosa?

Megfejtési határidő: 1937 november 5. A megfejtők között jutalomkönyveket sorso-lunk ki.

Kérjük magyarországi előfizetőinket, hogy előfizetési díjaikat, a „Studium“ könyvkiadó R. T.-hoz, Budapest, Keckeméti-u. 8. sz., az Új Cimborá számlájára szíveskedjenek befizetni Új előfizetések ugyanott eszközölhetők.

Előfizetési árak: Egész évre 200, fél évre 100 lej. A Családszövetség tagjainak 160 lej és 10 lej portó. Egyes szám ára 6 lej. Magyarországon 12 p., Jugoszláviában 150 dinár, Csehszlovákiában 60 ck. Amerikában 300 lej.

Felelős szerkesztő és laptulajdonos:
FERENCZY LÁSZLÓ MARCELLA.

Főmunkatársak:
TELEKY DEZSÓ, SIMON SÁNDOR
és KORMOS JENŐ.

Minden cikkért a szerzője felelős.

Kiadja: a Minerva Nyomdai Műintézet R.-T. Cluj.